

Η οργή των τρομοκρατημένων!

Τρόμος και φόβος στην κοινωνία! Φτάσαμε σε μέτρα εκτάκτου ανάγκης. Απαγορεύεται πλέον η συνάθροιση δέκα ατόμων και πλέον! Και επίκειται απαγόρευση κυκλοφορίας. Άκουσον! Άκουσον! Κι όμως μάλλον είναι αναπόφευκτο.

Απ' όλη αυτή την κατάσταση όμως αυτό που πρέπει να μας τρομάξει είναι η οργή κάποιων συνανθρώπων μας για την μη άμεση συμμόρφωση στα νέα δεδομένα. Από την αρχή του πανικού άρχισε ο στιγματισμός ατόμων που θεωρούνταν ύποπτα για φορείς του κορωνοϊού. Ο καθένας από αυτούς και «όλο του το σόι» θα έπρεπε να εξαφανιστούν από την κοινωνία. Και μιλάμε για μια κατάσταση όπου η κρατική μηχανή αποτρέπει τον οποιονδήποτε να κάνει το τεστ για να διαπιστωθεί σίγουρα αν φέρει τον ιό. Έτσι όποιος πάρει τηλέφωνο στον ΕΟΔΥ, ό,τι και να παρουσιάσει ως σύμπτωμα, θα πάρει την ίδια απάντηση: «δύο εβδομάδες καραντίνα». Αυτή η προχειρότητα στην αντιμετώπιση ενός τέτοιου φαινομένου δεν θα πρέπει να μας εξοργίσει;

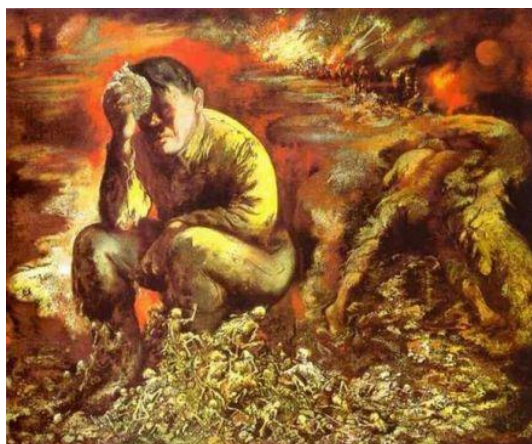
Διάβασα για «ηλίθιους» πιστούς που πήγαιναν στην εκκλησία, πριν τις κλείσουν, για «ηλίθιους» γονείς που μαζεύουν τα παιδιά τους από τα γήπεδα της Αγίας Βαρβάρας στον Πύργο, για «ηλίθιους» πολίτες που περπατούν στην Κατακόλου και «πού είναι η αστυνομία τους βάλει σε τάξη;». Όλα αυτά από την πρώτη στιγμή δεν είχαν παρθεί όλα αυτά τα αναγκαία αντιδημοκρατικά

Σαφέστατα και χρειάζεται να παρθούν έκτακτα μέτρα. δεν μπορώ να καταλάβω την οργή κάποιων απέναντι συμπολίτες τους, επειδή αργούν να προσαρμοστούν στην «απαραίτητη» βαρβαρότητα. Πώς να πείσεις αμέσως έναν δεκαεξάχρονο να κλειστεί σε ένα διαμέρισμα; Πώς περιμένεις ένας πιστός που έχει μάθει να βασιζέται την ζωή του στην λατρεία (έστω και αν το θεωρείς αφέλεια), να αποδεχτεί εδώ και τώρα την απαγόρευση συμμετοχής στις θρησκευτικές τελετές; Πώς θεωρείς αυτονόητο ότι πολλοί άνθρωποι ταυτόχρονα δεν έχουν την ανάγκη να βγουν να περπατήσουν, να πάρουν μια βαθιά ανάσα από τον εγκλεισμό στο σπίτι;

Θα αποδεχτούμε ότι όλα αυτά είναι αναγκαία, αλλά και ότι όλα τα υπόλοιπα είναι ανθρώπινα. Ζούμε σε μια κατάσταση πανικού, όπου χάνεται πολλές φορές κάθε λογική, κάτι που φαίνεται και από τις ισχύουσες απαγορεύσεις, οπότε η ένταση είναι ένα αναμενόμενο συναίσθημα. Όμως δεν πρέπει να ξεσπάει ως οργή στο συνάνθρωπο. Άνθρωποι που δεν οργίζονταν τα τελευταία χρόνια με την διάλυση του δημόσιου συστήματος υγείας, με την διάλυση των εργασιακών σχέσεων, τη διάλυση του δημόσιου σχολείου, την έλλειψη ουσιαστικής δημοκρατίας στη χώρα μας κλπ, οργίζονται με τον συνάνθρωπο που «αργεί» να προσαρμοστεί σε καταστάσεις που κανείς μας δεν έχει ξαναβιώσει.

«Ας μείνουμε σπίτι» λοιπόν. Ας σκεφτούμε καλύτερα τώρα που έχουμε χρόνο. Ας οργιστούμε για το χρόνο που δεν είχαμε όλο το προηγούμενο διάστημα για εμάς και τα παιδιά μας. Ας οργιστούμε για τους φρενήρεις ρυθμούς που μας έχουν επιβάλλει οι θιασώτες του ανταγωνισμού. Ας οργιστούμε για όλα αυτά που μας επιβάλλουν ενάντια στην αξιοπρέπεια μας. Να προσέξουμε κυρίως να μη γίνουμε σε καμία περίπτωση οι «χρήσιμοι» ηλίθιοι του συστήματος. Συνηθίσαμε να ακούμε διαγγέλματα. Μη φτάσουμε ποτέ όμως να υπακούμε σε παραγγέλματα. Τότε θα είμαστε η πρώτη ύλη ενός αναδυόμενου φασισμού.

«Μένουμε σπίτι» για να ανακαλύψουμε πόσο μας λείπει ο συνάνθρωπος και η αλληλεγγύη. «Μένουμε σπίτι», αλλά την αμέσως επόμενη μέρα να «μη μένει τίποτα» από όλα αυτά τα «αναγκαία» μέτρα αλλά και όλα τα προηγούμενα που υπονόμευσαν τη ζωή μας τόσο καιρό (διάλυση υγείας, εργασίας, παιδείας κλπ). Γιατί η οργή είναι ένα «χρήσιμο» συναίσθημα όταν κατευθύνεται εκεί που πραγματικά πρέπει.

δεν

να
που
μέτρα.

Όμως
στους
νέα